

[Kaj Poulsen]

Og når man taler om tvangsbidrag, så mener man kun fagforeningernes tvangsbidrag. Hver eneste person i dette land, der går ind i en hvilken som helst købmandsforretning og køber sig et hvilket som helst mærke margarine, betaler til venstres politiske opretholdelse og det konservative folkepartis politiske opetholdelse. Det beslutter man i Dansk Arbejdsgiverforening. Det er en frihedsrettighed, Dansk Arbejdsgiverforening har, og den blander vi os ikke i.

Det er et spørgsmål om, hvem friheden er for, og det er altså ikke for politiske modstandere, kan jeg forstå. Så er det ikke frihedsrettigheder – så er det hykleri.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hr. Bjørn Elmquist talte meget om rollefordelingen, nemlig mellem det politiske og det faglige. De to ting hænger sammen og er én og samme ting. VS ønsker – for at det ikke skal blive misforstået – selvfølgelig statsafhængige og partipolitisk uafhængige fagforeninger, men vi ønsker da så sandelig en fagbevægelse, der tænker og handler politisk. Det er politisk at kæmpe imod karensdagen, som denne regering har indført. Det er politisk at kæmpe imod en stadig fastfrysning af dagpengesatserne, hvad denne regering har indført.

Vi er ikke altid enige i den måde, fagbevægelsen bruger sine penge på. Vi synes, den kunne bruge dem på mange bedre måder end en reklamekampagne for socialdemokratiet. Men det er fagbevægelsens egne medlemmer, det er fagbevægelsen selv, der må tage stilling til, hvordan den skal bruge sine midler. Det er ikke folketinget. Vi synes, at socialdemokratiet og fagbevægelsen burde have kæmpet meget mere imod regeringsindgrebet, men o.k., nu er det op til en kamp i fagbevægelsen selv, det kommer ikke folketinget ved.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Først til fru Elisabeth Bruun Olesen: jeg er helt enig, det var også det, jeg sagde. Fagbevægelsen bør lade sine medlemmer selv beslutte, hvad deres penge skal bruges til.

Jeg satte et kraftigt spørgsmålstegn ved, i hvilket omfang medlemmerne har indflydelse på, hvad deres bidrag skal bruges til. Det afgøres af de kompetente organer. Ja men hvem er de kompetente organer? Det er de landsmødedelegerede eller årsmødedelegerede eller hvad de nu kan hedde. Det er folk, der tager ud og repræsenterer deres medlemmer. I hvilket omfang er de repræsentative? I hvilket omfang lader de deres menige medlemmer komme til orde? Det synes jeg nok der kan sættes spørgsmålstegn ved. Derfor mener jeg ikke, det er en primær lovgivningsopgave. Vi vil helst holde fingrene helt væk fra det. Men der kan være situationer, hvor man må tage mindre liberale midler i anvendelse for at sikre en større grad af frihed.

Jeg vil godt have, at hr. Kaj Poulsen fortæller, hvornår Arbejdsgiverforeningen har sat store kampagner i værk, og hvor mange millioner kroner der er blevet brugt, for at man skulle stemme på venstre. Det vil jeg godt have at vide. Det er gået min næse forbi, at sådan noget skulle være sket.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hr. Bjørn Elmquist har ret i, at fagbevægelsen er hierarkisk opbygget, og at den meget tit er udemokratisk, men hvis alle de mennesker, der mener det samme som hr. Bjørn Elmquist, kom til generalforsamlingerne, så havde de jo flertallet – det må hr. Bjørn Elmquist jo mene – og så ville linjen blive en anden. Det er medlemmerne selv, der ved at være med til at ændre lovene kan få det gjort.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det var dog fantastisk, som man heroppefra hytter sine egne små Hassaner med de skæve ben. Nu skal man fra venstres Bjørn Elmquist høre, at de i hvert fald ikke får bidrag fra Arbejdsgiverforeningen. Ja men der er noget, der hedder landboforeninger. Det er et lidt mere ømtåligt spørgsmål, for de borgerlige vil ikke lægge oplysninger om de bidrag frem, som de givetvis får af de foreninger. Jeg kunne høre, at hr. Kaj Poulsen var fremme med en bemærkning om, at ven-